

ΤΟ ΑΝΟΥΣΙΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΠΑΠΑ - ΝΙΚΑ

Α'.

Παπα - Νίκας, ὁ πρὸ τριακονταετίας ἐφημέριος τῆς κωμοπόλεως ἐνόει τὸ ἀκροσφαλὲς τῆς θέσεως τῶν πραγμάτων. Ἐφρικία ὁ ἐνάρετος γέρων, ἀναλογιζόμενος τὰς συνεπείας ἐνδεχομένης μεταξὺ τῶν δύο πολιτικῶν μερίδων συγχρούσεως. Ἡγάπα τοὺς συγχωρίους του, ὡς ἴδια τέκνα του, ὡς ὁ ποιμὴν τὸ ποίμνιόν του. Καὶ πῶς νὰ μὴ τοὺς ἀγαπᾷ, ἀφοῦ ὀλόκληρος ὁ βίος του σχεδὸν διέρρευσε μεταξὺ αὐτῶν, ἀφοῦ ἐβάπτισε τοὺς πλείστους μὲ τὰς ἴδιας του γεῖρας, ηὐλόγησε τοὺς γάμους των, ἔψαλε τὰς τελευταίας νεκρικὰς δεήσεις πρὸ τοῦ τάφου τῶν γεννητόφων των;

«Ω! ποσάχις κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρχις ἐπεγείρησε νὰ μηλέξῃ διὰ χριστιανικῶν παρανέσεων τὰς ἐκτραχυνθείσας καρδίας των! Ἀλλὰ ποῦ ἥκουον ἐκεῖνοι, τυφλοὶ ἐκ τοῦ ἐκλογήκου ἀναθράσμου! Ἀμφότεραι αἱ μερίδες ἐνόμιζον ἐν τῇ παραλόγῳ ἐμπαθείᾳ των, ὅτι ὡμίλει μεροληπτικῶς ὑπὲρ τῆς ἑτέρας. «Τί θέλεις, Δέσποτά μου, ποῦ ἀνακατεύεσαι; 'σ τῆς ἐκλογαίς;» ἔλεγον καὶ τοῦ ἔστρεφον τὰ νῶτα. Πανταχόθεν ἀπεπέμπετο σκυιῶς καὶ ἐποτίζετο ποτήρια πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεως.

«Θέλεις λοιπὸν νὰ σταυρώσουμε τὰ γέρια νὰ μᾶς βρεοῦνε οἱ ἄλλοι, πυρπούλη;» ἀπήντων οἱ κάπως ἀνεπτυγμένοι καὶ συντηρητικοί.

«Ἄλλ; ὁ παπα - Νίκας δὲν ἐδυσανασγέτει τόσον διὰ τὴν ἀπότομον συμπεριφοράν των, ὅσον διότι ἔλεπε ματαιουμένας τὰς πρὸς εἰρήνευσιν τοῦ ποιμνίου του προσπαθείας του. «Τὰ ἀπολωλότα πρόσθιτα οὐκ ἐβούλοντο συνιέναι.» Καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ λυπηρότερον καὶ οὐχὶ αἱ σκυιαὶ ἐκφράσεις των: «ἐξέκλιναν καὶ ἤγρειώθησαν· εἴγον ὅτα καὶ δὲν ἥκουον.» Τί λοιπὸν νὰ γίνῃ πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ἐπαπειλουμένης συμφορᾶς; Διότι βεβαίως,

σπως ἔθαινον τὰ πράγματα, ἡ χωμόπολις θὰ ἡρίθμει θύματα
ἐντὸς ὀλίγου.

Β'.

Τὴν δεῖλην τῆς κυριακῆς, ὅκτω πρὸ τῶν ἐκλογῶν, ἦτο ἀνά-
στατος.

Ο ἀπὸ τοσούτου χρόνου κοχλάζων ἐκλογικὸς ἑρεθισμὸς εὗ-
ρεν ἥδη διέξοδον. Ή ἥηξις ἐπῆλθε δεινή, ἀκατάσχετος, ως ὑε-
τὸς ἐν ἀτμοσφαιρεῖ ἀτμοσφαιρικῷ.

Αἱ δύο πολιτικαὶ μερίδες συνεπλάκησαν ἔξωθεν τοῦ ἐπὶ τῆς
μικρᾶς πλατείας καφενείου. Αφορμὴ ὑπῆρξε φυνατικοῦ ἀντι-
θέτου σύριγμα, καθο ἦν στιγμὴν διήργυετο μικρὰ δικδήλωσις
τῆς ἑτέρας μερίδος.

Τὰ ἐμβατήρια τῆς πάλης ἤσαν αἱ οἰμωγαὶ τῶν γυναικῶν καὶ
αἱ ἄγριαι κραυγαὶ καὶ βλασφημίαι τῶν μαχητῶν. Ως ὅπλα δὲ
οἱ ἐπὶ τοῦ ἑδάφους λίθοι, αἱ ἀνὰ γεῖρας βαρεῖαι ράβδοι καὶ τὰ
εἰς τὰ ουλάκια καὶ τὴν ὄσφυν ἐγγειρίδια καὶ πιστόλια παντὸς
εἶδους καὶ μεγέθους.

Τὸ αἷμα ἤρχισε νὰ ῥέῃ ...

Κεφαλαὶ ἔθραύσθησαν ὑπὸ τοὺς ἀνταλλασσομένους ραβδοίσμοὺς
καὶ λιθοβολισμούς. Σάρκες ἀνθρώπινοι ἐσχίσθησαν διὰ τῶν ἐγ-
γειριδίων καὶ μολυbdίνων σφαίρων.

Τὸ πλέον ἀληθῆς μάχη.

Καὶ τὸ κακὸν ἐπετείνετο. Διότι νέοι μαχῆται, προσεργόμενοι
ἐπίκουοι εἰς ἑκτέρας τὰς μερίδας, ἔροιπτον ἔλαιον εἰς τὴν
πυράν.

Η χωμόπολις εἶχεν ἐργμώσει.

Οἱ μὴ λαβόντες μέρος εἰς τὴν συμπλοκὴν ἐκ τῶν κατοίκων
εἶχον ἐγκλεισθῆ εἰς τοὺς οἴκους των, οἱ δὲ ἐντεταλμένοι τὴν
τῆρησιν τῆς τάξεως χωροφύλακες ἐξηφανίσθησαν ως διὰ μηγείας.

Τὰ γυναικόπαιδα τῶν μαχομένων σπεύδοντα ἐκ τῶν πέριξ
ἔδων ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἐκόπτοντο κραυγάζοντα ἀπελ-
πιστικῶς καὶ θρηγοῦντα.

Γ'.

Ἐπὶ τοῦ νάρθηκος τοῦ παρακειμένου ναοῦ ἴσταται γέρων
ἱερεὺς, πολιὸς καὶ σεβάσμιος, θεώμενος μετ' ὁδύνης καὶ απελ-
πησίας τὴν αἰματηρὰν σκηνήν. Εἶναι ὁ παπα-Νίκκης. Εύρι-
σκετο ἐντὸς τοῦ ναοῦ ψάλλων τὰς εὐχὰς τοῦ ἐσπερινοῦ, ὅτε

ηκουσε τὰς κραυγὰς καὶ τοὺς πυροβολισμούς καὶ ἐξῆλθεν ὅπως
ἴδη τί τὸ ἀπαίσιον συνέβαινε. Φέρε! ἐφ' ἑκυτοῦ ἔτι τὰ ἱερὰ¹
ἄμφια τῆς τελεστίκας. Ὁχρὸς καὶ τρέμων γονυπετεῖ καὶ συν-
ενῶν τὰς χειράς ἵκετευτικῶς πρὸς τὸν οὐρανόν, προφέρει λό-
γους χοιστικικούς, λόγους ἀγίους! Εὔρισκεται σχεδὸν εν μεταρ-
σιώσει ...

Καὶ ἡ συμπλοκὴ ἐξακολουθεῖ ἄγρια, αἰματηρά.

Αἴφνης τὸ πρόσωπόν του καταυγάζει ἀγγελικὴ αἰγλή. Ἐγεί-
ρεται ἀποτόμως, κάμνει τὸ σῆμεῖον τοῦ σταυροῦ ψιθυρίζων:
«ὁ Θεὸς βοηθός» καὶ εἰσέρχεται δρομίως ἐντὸς τοῦ ναοῦ...

Ο παπα - Νίκης ἐξῆλθεν ἥδη εἰς τὴν ὁδὸν ἀσκεπής, κρα-
τῶν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν «τὸ χρυσοῦν δισκοπότηρον καὶ
τὴν Ἀγίαν Μετάληψιν», λαμπυρίζον ύπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ κάτω
μακρὰν δύοντος ἥλιου. Τὸ πρόσωπόν του εἶνε λευκότερον τῆς
ἐπὶ τῶν ὕμεν του λευκῆς φελάνης. Μὲ βῆμα βραδὺ ἀλλ' ἀκ-
μήιον διευθύνεται ἐμπρὸς πρὸς τὸ κέντρον τῆς συμπλοκῆς.

Τὸν διέκοιναν ἥδη τινὲς καὶ ἔστησαν ἄναυδοι.

— «Ἄγια Κοινωνία» μωρὲ παιδιά, κάποιος φωνάζει καὶ φί-
γος διατρέχει πάντων τὰ σώματα.

Αποκαλύπτονται, κλίνουσι τὴν κεφαλήν, καὶ μετ' εὐλαβείας
φωνοῦντες: «Μνήσθητί μου, Κύριε» ποιοῦσι τὸ σῆμεῖον τοῦ
σταυροῦ καὶ ύπογωροῦσι περιδεεῖς ...

Ἐνῷ ὁ παπα - Νίκης ἐξακολουθεῖ νὰ βαδίζῃ ἐμπρός, ψιθυρί-
ζων μὲ διακεκομένην φωνήν: «Συγγάρησέ με, θεέ μου, διὰ
τὸ ἀρσιούργημά μου.»

Δ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

ΜΕΣΑ 'σιὰ χιόνια τὰ πολλά, 'σιὴ βαρυχειμονιά,
οὰν ἥλιος μέσ' ε' τὰ σύγνεφα καὶ 'σὰν ὡμορφονηά,
ἀσπρη 'σὰν χιόνι καὶ γλυκεὶα 'σὰν ἔρωτος φιλιά,
ἀνθίζει πάλι ἡ ποθητή, ἡ ὠραία ἀμνυδαλιά.
Θαρρεῖς, γλυκαίνετ' ὁ βιορῆς στὴν ὡμορφιὰ ποῦ χύνει ..
μοιάζει σημαία κάτασπρη ποῦ θέλει τὴν εἰρήνη ...

ΑΝ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ